Ioan și corona – sau: în Duhul în ziua Domnului

Ioan și corona – sau: în Duhul în ziua Domnului

"Eram în Duh în ziua Domnului " (Apocalipsa 1:10)

Pandemia Corona 2020

Pe când eu scriu aceste rânduri țările lumii implementează și impun restricții deplasării oamenilor și contactului social-în încercarea de a încetini împrăștierea mortalului coronavirus. Ca urmare, creștinii în multe locuri nu-și pot petrece prima zi a săptămânii așa cum ar face-o de obicei. Unii au limitări la mărimea grupului, alții chiar restricții. Mulți sunt depășiți de evenimente, unii sunt copleșiți, unii se pot întâlni doar în grupuri foarte mici, iar unii încă se gândesc ce să facă.

Exilat pe Patmos

În două scurte versete Ioan oferă o informație extrem de interesantă despre situația în care se găsea:"Eu, Ioan, fratele vostru şi împreună-părtaş la necazul şi împărăţia şi răbdarea în Isus, eram în insula numită Patmos, pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia lui Isus. Eram în Duh în ziua Domnului şi am auzit înapoia mea un glas puternic ca de trâmbiţă," (Apoc. 1:9.10).

Eu, Ioan, fratele vostru

Ioan era acum un om bătrân. El era scriitorul Evangheliei care prezintă Gloria Fiului lui Dumnezeu. Acum scria despre revenirea lui Hristos pentru a lua în stăpânire pământul.Ioan era apostol dar s-a prezentat ca și frate. Ceea ce este pe cale să ne împărtășească nu este o experiență rezervată apostolilor sau slujitorilor dăruiți. El scrie ca frate.

Împreună părtaș la necaz...

Ioan se găsea într-o situație dificilă. Vom descoperi imediat ce era mai exact această situație. În orice caz, el vorbește despre “necaz”, despre o situație de urgență. Pe de-o parte el era complet singur și izolat. Pe de altă parte se considera “împreună părtaș” sau tovarăș. Mulți dintre frații și surorile lui erau într-o situație asemănătoare, pentru motive identice. Erau izolați din punct de vedere geografic. Cu toate acestea erau părtași împreună, tovarăși de suferință.

...și împărăția

Dar părtășia lor nu era limitată la suferință și nevoie, ea implica de asemenea și partea lor la împărăție. Într-o zi împărăția va veni în putere (atunci nu va mai fi nevoie, mizerie, epidemie sau “necaz”). Dar înainte de acel moment în timp, împărăția înseamnă suferință. Hristos încă nu împărățește pe pământ. Aceasta Ioan a simțit intens și aceasta simțim și noi azi. De asemenea Ioan s-a simțit în acest aspect părtaș cu mulți alții. Ei toți sufereeau pentru că erau în legătură cu o împărăție a cărui împărat este respins.-dar care într-o zi va împărăți în putere.

...și răbdarea în Isus

Pe când împărăția este în așteptare, și noi suntem în așteptare, trebuie să perseverăm. Așteptăm pe Domnul să intervină în situații de urgență concrete, și de asemenea așteptăm să vină să ne ia la El și să pună ordine în lume. Atunci când cineva așteaptă în împrejurări dificile, este nevoie de perseverență. Nici în aceasta Ioan nu era singur. El se știa în comuniune cu alții. Erau tovarăși de perseverență.Dar mai era un îndulcitor pentru vremea perseverenței: nu era doar în părtășie cu alții în aceasta, ci era perseverența “în Isus”. Domnul Însuși a suferit și a perseverat. Domnul este acela care-i leagă pe credincioși împreună. Și tot El este sursa de putere necesară pentru a continua.

Eram în insula numită Patmos

Patmos este o insula grecească izolată. Ioan vorbește despre el la singular. Trebuie să presupunem că era singurul, că nu avea legătură cu alți credincioși.

Pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia lui Hristos

Ioan era acolo “pentru Cuvântul lui Dumnezeu”. El a fost exilat pe Patmos în cursul presecuțiilor creștinilor. Dar el nu vorbește despre ostilitatea celor care au inițiat exilul său, ci de Cuvântul lui Dumnezeu și de mărturia lui Isus. Pentru aceasta el a fost gata să sufere. Nici-un indiciu de amărăciune nu s-a auzit în cuvintele sale.

Eram în Duh în ziua Domnului

Ce putea el să facă? Era cu totul singur, nici-o legătură cu cei credincioși. Acum a venit “ziua Domnului”, care este prima zi a săptămânii. Cu zeci de ani în urmă, el a fost martorul felului în care Domnul înviat a apărut dintr-o data în mijlocul celor strânși împreună pe care i-a salutat cu “pace vouă”, și le-a arătat mâinile sale și coasta sa. Atunci ucenicii s-au bucurat când L-au văzut pe Domnul.

Duminica următoare, opt zile mai târziu, Ioan era din nou acolo. Și din nou Isus a stat în mijloc. Și totdeauna de atunci, nu am nici-o îndoială, atunci când Ioan putea să fie acolo, era acolo. Dar acum, zeci de ani mai târziu, a venit o duminica când era de unul singur. Ce ar fi putut face? O singură pesoană nu se poate “strânge”. Este nevoie de cel puțin doi sau trei (Matei 18:20). Dar Ioan era deplin conștient că era ziua Domnului. Această expresie este foarte specială. Este ziua care aparține Domnului, ziua caracterizată de Domnul. Mai apare doar o singură dată în Noul Testament: “cina Domnului” (1Cor. 11:20). Ambele aparțin împreună:ziua Domnului și cina Domnului(Fapte 20:7). Ambele sunt caracterizate de Domnul. Dar acum o zi foarte ciudată: o “zi a Domnului” fără “cina Domnului”.

Dar el era în Duhul. El era ocupat cu Cel căruia aparținea această zi. Nici exilul și nici izolarea nu-l putea opri de la a se desfăta în Hristos și a fi ocupat cu El. Iar Domnul i-a răspuns. Exact în această zi, în această situație, El i-a vorbit lui Ioan. Chiar dacă era o problemă de profeție, El

i-a încredințat acest mesaj lui Ioan chiar în ziua care este specială pentru creștini, ziua în care se gândesc special la Domnul lor.

Iar astăzi?

Orcând ne putem întâlni cu cei credincioși ca adunare este un imens privilegiu-chiar dacă sunt doar câțiva. Poate că noi, poate că eu, nu am apreciat aceasta așa cum ar fi trebuit. Acolo unde Domnul ne oferă încă posibilitatea de a lua cina Domnului astăzi, pe baza învățăturii Scripturii [În particular, bazat pe unitatea trupului lui Hristos, separare de rău și recunoscând autoritatea Domnului; luând din pâine și pahar în amintirea Lui, căutând să păstrăm unitatea Duhului. (1. Corinteni 10-11, Efeseni 4).], putem doar să-I mulțumim. Acolo unde sunt persoane complet izolate, au încă posibilitatea de a fi “în Duhul în ziua Domnului” ca și Ioan pe Patmos. Același lucru este valabil acolo unde credincioșii au nevoie de timp pentru a găsi o cale unanimă și comună pentru a împlini dorința Domnului înainte de moarte: “Faceți aceasta în amintirea Mea” (1 Cor. 11:24, 25).

"Dar pentru mine este bine să mă apropii de Dumnezeu: mi-am pus încrederea în Domnul Dumnezeu, ca să istorisesc toate faptele Tale.” (Psalmul 73:28).
"Şi a fost că, pe când vorbeau ei şi discutau, Isus Însuşi, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei." (Luca 24:15).

clickbible.org